

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ

أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ :

لَيْسَ مِنَّا مَنْ دَعَا إِلَىٰ عَصِيْبَةٍ، وَلَيْسَ مِنَّا مَنْ قَاتَلَ عَلَىٰ عَصِيْبَةٍ، وَلَيْسَ مِنَّا مَنْ
مَاتَ عَلَىٰ عَصِيْبَةٍ .

İSLÂM, İRKÇILIĞIN HER TÜRLÜSÜNÜ REDDEDER

Aziz Kardeşlerim!

Bir gün Resûl-i Ekrem (s.a.s)'in müezzini Bilâl-i Habeşi ve sahabeden Ebû Zer el-Gıfârî (r.a) tartışmışlardı. Tartışma esnasında Ebû Zer, siyahî olan annesinden dolayı Hz. Bilâl'i küçümseyip ayıplamıştı. Buna oldukça üzülen ve içerleyen Hz. Bilâl, Allah Resûlü'ne bu durumu şikâyet etmişti. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.s) Ebu Zer el-Gıfari'yi çağırarak ona şöyle serzenişte bulundu: **“Ey Ebû Zer! Bilal'i siyahi annesinden dolayı mı küçümsüyor ve ayıplıyorsun? Demek ki sen, kendisinde hâlâ cahiliyeden kalıntı bulunan bir kimsesin.”**¹

Aziz Müminler!

Cahiliye döneminde insanlar etnik kökeni, mensup oldukları kavim ve kabileleriyle övünürlerdi. Haksız da olsa kabilesini savunur, kendilerini başkalarından üstün görürlerdi. İrk ve renginden dolayı insanlar hor ve hakir görülür, toplumdan dışlanır ve aşağılanırlardı.

Kardeşlerim!

Yüce Dinimiz İslâm'ın en önemli özelliklerinden biri, bir ırkın başka bir ırka, bir grubun veya topluluğun bir başka grup veya topluluğa üstünlük taslamasını ortadan kaldırmış olmasıdır. Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın çocukları olmakta eşitlenen insanların, soy ve soplalarını, etnik kökenlerini esas alarak birbirlerine karşı üstünlük iddiasında bulunmalarına İslam asla cevaz vermemiştir. Hak ve hakikat, şeref ve üstünlük, mensup olduğumuz ırka, soy ve sopa göre değil, Yüce Yaradanın göndermiş olduğu dine, Kitaba, ahlak, fazilet ve erdeme göre şekillenir. İnsanı, Allah katında üstün ve değerli kılan ve de ahiret saadetine ulaştıracak olan husus ait olduğu ırk, mensup olduğu soy, sahip olduğu ten rengi, konuştuğu dil değildir. Kişinin üstünlüğü, her daim Allah'a karşı kulluk ve sorumluluk bilinci taşımasında ve bu bilinci hayat süreçlerine dahil etmesindedir.

Kardeşlerim!

Buna göre kim Allah'a iman eder, O'nun emirlerine uyar, yasaklarından kaçınır ve iyi işler yaparsa, o insan takva sahibidir. Peygamberimiz (s.a.s)'in ifadesiyle **“Tutum ve davranışları kendisini geri bırakan kimseyi, soyu soppu, kabilesi ileriye götürmez.”**² Bir başka ifadeyle erdemsiz insanı mensup olduğu soy, ait olduğu etnik köken Allah katında erdemli kılmaz. Kıyamet günü insanlar ırklarından veya kabilelerinden değil, inanç ve amellerinden hesaba çekileceklerdir. Onların bedenlerine ve mallarına değil, kalplerine ve amellerine bakılacaktır.³ İnsanlar Allah'ın huzuruna geldiklerinde herkes

kendi ameliyle baş başa kalacak, soy soppun hiçbir önemi olmayacaktır.⁴ Peygamberimiz (s.a.s) bu gerçeği Veda Hutbesinde şöyle dile getirmiştir: **“Ey insanlar! Şunu iyi bilin ki, Rabbiniz birdir, atanız birdir. Arab'ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arab'a, beyazın siyaha, siyahın da beyaza üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır.”**⁵

Kardeşlerim!

Bugün İslâm kardeşliğinin önündeki en büyük engellerden biri ırkçılık ve ayrımcılık zihniyetidir. Bu zihniyet, bazen kendi ırkını, soyunu, kabilesini, rengini üstün görme şeklinde tezahür etmektedir. Bazen de kendi mezhebini, meşrebini, ideolojisini üstün görme şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bu anlayış, dostluk ve kardeşliğin yerine kin ve nefreti, adalet ve merhametin yerine zulüm ve haksızlığı, birlik ve beraberliğin yerine tefrika ve ayrımcılığı getirir. Unutmayalım ki ilk defa üstünlük iddiasında bulunan; “Ben ateşten yaratıldığım için topraktan yaratılan Âdem'den daha üstünüm” diyen ve Allah'ın emrine karşı gelen şeytandır.

Kardeşlerim!

İrkçılık, esasında hem insanlığa karşı işlenen bir suç hem de Allah'a karşı bir saygısızlıktır. Bu nedenledir ki Dinimiz İslâm, bağınazlık, asabiyet ve ırkçılığı tüm unsurlarıyla reddetmiştir. Hal böyleyken, bu cahiliye anlayışı sebebiyle tarih boyunca İslâm coğrafyasında düşmanlık ve husumet, kin ve nefret, kan ve gözyaşı hiç eksik olmamıştır. Üzülerek ifade edelim ki bugün de aynı dine, aynı kitaba, aynı peygambere iman eden Müslümanlar arasında mezhebini, meşrebini, ırkını, ideolojisini rahmet dini İslâm'ın önüne geçirme tuğyanına kapılanların sayısı hiç de az değildir. Oysa Peygamberimiz (s.a.s), ırkçılık duygularıyla hareket ederek İslâm toplumundan ayrılan, asabiyet duygusuyla savaştan ve bu dava uğrunda mücadele ederken ölen kimsenin bu ölümünü **“Câhiliye ölümü”**⁶ olarak nitelendirmiştir.

Kardeşlerim!

O halde gelin, zihin ve gönül dünyamızı İslâm'ın yüce hakikatleriyle tezyin edelim. Kendimizi dinimizin onay vermediği bağınazlık, asabiyet ve ırkçılığa asla mahkûm etmeyelim. İrkçılığın, Kur'an'a, Peygambere gönül veren müminlere yakışmadığını bilelim. Peygamberimiz (s.a.s)'in **“İrkçılık, zalim de olsa kendi kavmine arka çıkmandır”**⁷ hadis-i şerifini hiçbir zaman unutmayalım. Kavimler ve kabileler halinde yaratılmamızın, dillerimizin ve renklerimiz farklı farklı oluşunun hikmetini kavramaya çalışalım. Bütün insanları Hz. Âdem'in çocukları olarak görelim. Herkesi hilkatte eş dinde kardeş kabul edelim.

Hutbemi, başta okuduğum ayet-i kerime ve hadis-i şerifin mealleriyle bitirmek istiyorum.

“Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışasınız diye sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O'na karşı gelmekten en çok sakımanızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdâr olandır.”⁸

“İrkçılığa çağıran bizden değildir. İrkçılık davası uğruna savaştan bizden değildir. İrkçilik davası uğruna ölen de bizden değildir.”⁹

Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü

⁴ Mü'minûn, 23/101

⁵ İbn Hanbel, V, 411

⁶ Müslim, İmare, 57

⁷ Ebû Dâvud, Edeb, 111

⁸ Hucurat 49/13

⁹ Ebu Davud, Edeb 111-112

¹ Müslim, Eymân, 38

² Tirmizî, Kıraat, 10

³ Müslim, Birr ve sıla, 34